

Picadura de Barcelona - Adrià Pujol Cruells

Diu la solapa de *Picadura de Barcelona* que Adrià Pujol Cruells (Begur, 1974) és escriptor i antropòleg -una afirmació potser redundant- i que ha publicat llibres com el recull de contes *Alteracions* i *Escafarlata d'Empordà*. Com que l'escafarlata són fils de tabac, *Picadura de Barcelona* es pot entendre com una segona part: si aquell llibre se centrava sobretot en la primera meitat de la vida de l'autor a Begur, ara arriba la segona, situada a la capital. Si *Escafarlata* era nostàlgic, *Picadura* resulta lúcida.

Aquest llibre de Pujol Cruells és un llarg monòleg commemoratiu, relligat a base de cigarrets cargolats i de llaunes de cervesa tèbies adquirides de paquistanès en paquistanès, des d'un bar nocturn del Poble Sec fins a l'arribada matinal a l'Eixample passant pel Raval, Sant Pere, la Ribera i Sant Martí. Al llarg de dues-centes pàgines, s'escola sense solució de continuïtat una tirallonga de descripcions àcides, de crítiques benèvols i d'experiències contemplades amb una autoindulgència temperada pel que podríem anomenar *autocollonament*, no sabem si antropològic, ètnic, temperamental, defensiu o una mica de tot.

L'autor camina, fuma, puja a un taxi, beu, s'estira a la platja, fuma, penja fotos a les "xacres socials", beu, i sobretot trena una prosa memorable, amb la riquesa que facilita haver crescut a la perifèria (a la manera de Joan Barceló, Miquel Bauçà o Albert Roig). Evoca el *cubilet* de l'AntiSónar, la invasió marítima del Fòrum, el Watergate de la barretina. Recrea un viatge al Iemen o l'experiència de barquer a l'Estartit, el Chinatown de Barcelona i els venedors de fum de l'etapa Clos. S'acosta als turistes amb el preceptiu *regard éloigné*, però sabent que ni ell ni ningú pot llançar la primera pedra, ja que tots hem format part del "tropell de boreals encarcerats" en alguna destinació presumptament exòtica.

Adrià Pujol Cruells reinventa el desvarieig errabund i omniscient del bevedor sabàtic, com un Josipovici que es deixés endur pel fals "automatisme de la turca". Igual com extreu picadura de la bossa, extreu frases –i versos, anàlisis, estirabots i tripijocs de paraules- del vagar per la ciutat sense deixar res per verd, des de la celistia fins als primers rajos de sol. D'aquesta manera trena un enfilall de microassajos tot deambulant d'Herodes a Pilat, en els quals els misteris de goig, de dolor i de glòria s'encadenen amb cigarrets en comptes de parenostres: un rosari de l'autora postolímpic i peripatètic.

"Tinc més records dels que puc administrar", escriu, però no és cert perquè els gestiona amb perícia. Palimpsèstic i lúdic, hipnòtic i analític, Pujol Cruells fixa cap al

final una poètica explícita i s'endinsa en la vida dels seus avis i besavis. Ens adonem llavors que el que hem llegit és de fet l'autobiografia d'un antropòleg, o sigui, d'un escriptor. Per raons familiars i nacionals, es baralla amistosament amb Josep Pla, que estimula amb una mà i fa nosa amb l'altra.

Pujol Cruells ha escrit guions, ha traduït Lévi-Strauss, ha publicat la biografia del petòman Joseph Pujol, gairebé diríem que ha guardat fusta al moll. Com Toni Sala o Francesc Serés se serveix de la literatura per mirar d'entendre el món: amb voluntat d'estil, amb escepticisme, però també amb ganes de transformar-lo, o si més no d'evitar que continuï empitjorant.